

ת"פ 11754/11/14 - מדינת ישראל נגד יחיאל אברהם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 11754-11-14 מדינת ישראל נ' אברהם
בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יחיאל אברהם

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, והכל מהנימוקים אשר יפורטו להלן.

כתב האישום ותשובת הנאשם

על פי עובדות כתב האישום דנן, ביום 16.11.13, בשעות הערב, התקיימה הפגנה המיוחסת למגזר החרדי, וזאת באזור צומת בר אילן בירושלים. במהלך הפגנה זו נחסמה הצומת בידי קבוצת מפגינים המונה כ- 800 איש אשר הנאשם היה ביניהם. הנאשם, כך נטען, דרדר פח אשפה בוער למרכז הכביש ובכך חסם את תנועת כלי הרכב.

הנאשם הואשם בעבירה של השתתפות בהתפרעות על פי סעיף 152 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

הנאשם בתשובתו לאישום מודה כי אמנם היה במקום, צעד לו בדרך לביתו בחזרו משיעור תורני, אך לא התפרע, לא התסיס ואף לא דרדר או גרר מכולת אשפה לכביש, כמתואר בכתב האישום.

ראיות המאשימה

ת1/א

ת1/א הינו מזכר אשר נכתב בידי פקד (כדרגתו אז) אמיר בן קיקי ביום 17.11.13, מלמדנו כי ביום 16.11.13 נערכה במקום הפגנת חרדים לשחרורו של הרב אברג'יל, אשר במהלכה זיהה הוא את הנאשם דנן כמי ש"מתסיס את ההפגנה הבלתי חוקית במקום וגורר פח בוער לכיוון צומת בר אילן תוך כדי שהוא מסכן את העוברים ושבים ואת

השוטרים במקום...מיד הגעתי אליו והודעתי לו שהוא עצור תוך שאני אוחז בפלג גופו העליון על מנת שלא יימלט או ינסו לחלצו יתר המפגינים".

ת/1ב - גרסתו המודפסת של ת/1א

ת/2 - הודעת הנאשם מיום 17.11.13

הנאשם מציין כי אכן היה בהפגנה זו והגיע "כדי להסתכל", וכן הוא מכחיש כי בעת שנעצר אמר לשוטר שעצרו כי הוא מצטער על מעשיו, ובכלליות - הרי שהוא מכחיש כל קשר למיוחס לו.

עוד הוא מציין, כי היה בדרך משיעור תורה בשכונת הר נוף לביתו שבשכונת שמואל הנביא, ואז "ראיתי הפגנה והסתכלתי, עמדתי במדרכה, פתאום הזיזו פח לכביש אנשים אז באתי להסתכל ושטר רץ אלי אמר לי גלגלת פח" (ש' 1-14). עוד ציין הנאשם כי היה במקום לבדו (ש' 16).

ת/3 - הודעת הנאשם מיום 20.11.13

אף בהודעה זו מאשר הנאשם כי היה בצומת בר אילן, ונעצר על ידי שוטר תוך שהוא מכחיש כי דרדר את הפח או גרר אותו, וחזר על דברים אלו בפני מי שעצרו, אך לא בדרך של הודיה אלא בדרך של תמיהה (ש' 7-12), תוך שהוא מציין כי אף לא הסית את הנוכחים במקום לעשות כן.

ת/4 - דיסק המתעד את האירוע

אין מחלוקת בין הצדדים כי דיסק זה מתאר את ההפגנה נשואת כתב האישום, אך אין בו תיעוד כזה או אחר של האפיזודה המתוארת בכתב האישום והמשויכת לנאשם דנן, ומשום כך לא ראיתי לפרט את תוכנו.

ת/5 - נצ"מ רונן אבניאלי, מפקד תחנת הבירה דאז.

בהודעתו מיום 18.11.13, מתאר נצ"מ אבניאלי את האירועים העוקבים אשר הביאו להתפתחותה של ההפגנה המתוארת בכתב האישום. אבניאלי עוד מציין כי הוא הנחה את אמיר בן קיקי למנוע "כל מצב של הפרת הסדר הציבורי כגון חסימת צירים או פגיעה בשלום הציבור אשר עובר בצומת" (עמוד 1 שורות 7-8).

נצ"מ אבניאלי מוסיף ומתאר את ההפגנה ואת "חוסר שיתוף הפעולה הבולט מצד ההמונים" אשר חייב הפעלת כוח כלפי המפגינים והוא אך מציין כי המתפרעים "שבו וחסמו את הצומת, הבעירו פחים גדולים וזרקו אבנים כך שנאלצנו לחזור לצומת שוב ושוב".

עוד מוסיף אבניאלי בסוף עדותו כי נעצרו עצורים לא מועטים אשר "היו ברובם מתפרעים אלימים אשר היו חלק מהפרת סדר רב כיוונית ואשר סיכנו בתפיסתי משמעותית את שלום הציבור" (עמוד 2 שורות 20-22).

עדי המאשימה

רפ"ק אמיר בן קיקי

פקד אמיר בן קיקי (כדרגתו אז), העיד בפני.

בתחילת דבריו ציין עד זה כי ההפגנה נשואת כתב האישום זכורה לו היטב, אך מעצרו של הנאשם אינו זכור לו כלל וכלל.

עם זאת, אישר העד הנ"ל כי כתב במו ידיו את מזכרו (ת/א1) והוא ניצב מאחוריו, אולם הוא אינו זוכר מעבר לזאת דבר וחצי דבר מהאירוע המתואר בכתב האישום. הנאשם תיאר את מהלכה של ההפגנה, התפתחותה והתקדמותה תוך שהוא מכחיש כל אלימות שנהג כלפי הנאשם או כלפי מפגינים אחרים (פרוטוקול, עמ' 13 ש' 14 ועד עמ' 14 ש' 10), למעט מפגינים אשר חסמו את הכביש ולכן "**אכן דחפתי הרבה אחרים... וזה מצוין בדו"ח הפעולה**" (שם).

עד זה אף ציין בשרטוט (נ/1) את מקומו המשוער של הנאשם, סמוך לפח האשפה שדורדר לעיבורה של הצומת, סמוך לחנות "דר' עוף" אשר היתה במקום באותה העת, כך לדבריו (עמ' 17 ש' 26-29), אך, כאמור, לא זכר פעולות אחרות או מחזות אחרים אשר ראה או שמע באותו המקום (עמ' 17 ש' 32-1).

אך הוא מציין כי לדעתו לא טעה באיתורו של הנאשם וזאת בשל שנות ניסיונו הרבות כקצין משטרה הממונה על הפרות סדר במרחב תחנת לב הבירה, ובמיוחד לאור העובדה כי זיהה את הנאשם דנן ממרחק של עשרה מטרים בלבד (עמ' 22 ש' 18-23).

עוד ציין עד זה, ואף הצדדים אינם חלוקים בכך, כי לא נמצאו על הנאשם סימנים פורנזיים כאלו או אחרים המלמדים כי בא במגע עם מכולת אשפה בוערת (עמ' 19 ש' 20-29).

סנ"צ ערן דילון

סנ"צ ע. דילון אשר שימש באותה העת כסגן מפקד תחנת לב הבירה, תיאר את ההפגנה בהתוויה, את התקבצותם של המפגינים, ואת נוכחותם של מתעדים, כדרך קבע, בהפרות סדר מעין זו המתוארת בכתב האישום.

לדבריו, הוא צפה בידויי אבנים אשר היו במקום (עמוד 25 שורות 10-12), וכן בידויי בקבוקי שמן (עמוד 26 שורה 14). כמו כן באשר לנאשם דנן, סבר העד כי לא ראה ואף לא הבחין בנאשם זה, אך ראה ש"**דרדרו פחים, שרפו פחים**" (עמוד 26 שורה 18).

נצ"מ רונן אבניאלי

נצ"מ אבניאלי בעדותו לפני ציין כי ההתפרעות לא צולמה מכל עבריה נוכח, בשל מה שהוא מתאר בלשונו, כ"**יכולת טכנית**" ו"**יכולת מבצעית**" מוגבלת בחלקה (פרוטוקול הדיון מיום 18.3.18 שורות 1-11).

ראיות ההגנה

נ/1 - שרטוט אשר שימש כבסיס לעדותו של רפ"ק בן קיקי ובו מסומן מתחם תפיסתו של הנאשם דנן, לכאורה.

נ/2 - שרטוט המתאר את פח האשפה הנגרר אשר אושר על ידי פקד בן קיקי בעדותו לפני.

נ/3 - תמונת מעצרו של הנאשם.

נ/4א'-נ/4ג' - תמונות של מיכלי אשפה המכונים "צפרדעים".

נ/5 - הודעתו במשטרה של רס"ר בן זמיר.

בהודעה זו מציין זמיר, כי הגיע למקום האירוע ושם נאלץ להתמודד עם הפרות סדר אלימות, תוך כדי ביצוע מעצרים שהצריכו את בידודו של השוטר העוצר ושל העצור מהמתפרעים אשר היו במקום. כבר עתה יצוין, כי אין מחלוקת כי שוטר זה לא השתתף במעצרו של הנאשם ולא היה בידיו לשפוך אור על נושא זה הנתון, כזכור, במחלוקתם של הצדדים.

נ/6 א-ד

מדובר בתמונות אשר צולמו בזירת האירוע ואשר מפרטות סיטואציות שונות בזירה זו כפי שיפורט להלן:

תמונה א'- מדובר בתמונה המתארת את הרחוב ממנו נלקחה מכולת האשפה ונגררה לרחוב שמואל הנביא.

תמונה ב'- מדובר בתמונה המתארת את המסלול אותה "עשתה" מכולת האשפה ממקומה ועד לרחוב שמואל הנביא, סמוך לצומת בר אילן, כאשר הסימון "1" מתאר את מקומה הטבעי של המכולה, ואילו הסימון "2" מתאר את מקומה בתום דרדורה אל רח' שמואל הנביא בואכה צומת בר אילן.

תמונה ג'- תמונה המתארת זווית נוספת של המקום אליו נגררה המכולה.

תמונה ד'- תמונה נוספת המתארת את מקום משכנה הקבוע של המכולה ברח' צדדי הניצב אנכית לרחוב שמואל הנביא.

עדי ההגנה

הנאשם

הנאשם בעדותו לפני ציין כי הוא מועסק היום בתפקיד עוזר לסגן ראש העיר בירושלים, מר צבי כהן, וכיום הוא בן 23 שנים, אך בעת ביצוע העבירות המיוחסות לו היה בן 18 שנים, צעיר וחסר ניסיון.

לדבריו, אותה עת, היה בדרכו חזרה משיעור אשר שמע מפי הראשון לציון הרב עובדיה יוסף, ונסע יחד עם מר חיטמן, משתתף נוסף באותו השיעור, אשר העניק לו טרמפ, לכיוון צומת בר אילן.

הנאשם היה בדרך לביתו ברחוב שמואל הנביא ואז צפה מסקרנות בהפגנה אשר החלה להתגבש במקום תוך שהוא מצוין כי **"רק הסתכלתי כי הסתקרנתי"** (עמוד 32 שורה 32).

עוד הבהיר הנאשם כי לא שמע את ההכרזה אשר כרזה המשטרה לפיזור המתקהלים במקום, ואז מצא עצמו עומד במקום לבדו מזה כעשר דקות עד ש"ראיתי הרבה אנשים מדרדרים פח לכיוון שמואל הנביא והם היו בסמוך אלי... לידי ממש, הפח כאילו עבר אותי... פחות ממטר, ממש קרוב... עמדתי והסתכלתי. סקרן" (עמוד 33 שורות 1-22).

לשיטתו, מדרדרי הפח צפו בשוטרים המתקרבים למקום ואז **"הם ברחו לכל הכיוונים ואני עמדתי והסתכלתי ושוטר שרץ ואני לא ראיתי אותו כי הסתכלתי לכיוון השני, הוא עצר אותי..."** (עמוד 33 שורות 25-30).

הנאשם מצוין כי שוטר אחר קפץ עליו מאחור וחנק אותו בצווארו ואז **"השוטר שעצר אותי תפס אותי באשכים"** (עמוד 34 שורות 23-26).

הנאשם סיפר בעדותו כי בשל גילו הצעיר וחוסר ניסיונו, כאמור, לא הגיש תלונה למח"ש באותה העת, מאחר שסבר כי אין לגרסתו כל משקל אל מול גרסתו של קצין משטרה בוגר ומנוסה, ובמקום זאת העדיף להעלות את טענותיו בפני בית המשפט (עמ' 35 ש' 16-30).

הנאשם מסכם את האפיזודה הנתונה במחלוקתם של הצדדים במילים **"סקרנות של ילד. טעות"** (עמ' 36 ש' 11).

מר גרשון חיטמן

מר חיטמן העיד אף הוא לטובתו של הנאשם.

לדבריו, הנאשם היה משתתף עימו באופן קבוע בשיעור בכל מוצאי שבת ברחוב הקבלן בהר נוף, ירושלים, והוא היה חוזר איתו ויורד באיזור צומת בר אילן. לדבריו, גם באותו הערב **"הורדתי אותו באמצע בר אילן והמשכתי"** (עמוד 30 שורות 7-8).

רס"ר בן זמיר

רס"ר זמיר ציין בעדותו אשר באה בהמשך לחקירתו הראשית אשר סומנה נ/5, כי אינו מזהה את הנאשם מהאירוע המתואר בכתב האישום (עמוד 30 שורות 12-15), ומשכך לא ראיתי צורך לפרט את עדותו.

מר מאיר מאירוב

עד זה ציין כי השתתף בהפגנה המתוארת בכתב האישום, ובכל פעם נדחף לכביש על ידי גל של מפגינים אשר היו מאחוריו. לשיטתו, בכל גל שכזה ספג מכות וגילויי אלימות מצידו של הקצין בן קיקי, בסופו של דבר נעצר והובהל לבית המעצר שבמגרש הרוסים, כאשר בחדר המעצר היו עצורים עימו קרוב ל - 30 חשודים אחרים, תוך שהוא מדגיש כי לא

הוגש נגדו כתב אישום בעניין זה.

גם עד זה מציין כי לא פנה למח"ש מאחר ואינו מכיר מוסד זה (עמוד 31 שורה 4 ועד לעמוד 32 שורה 5)

דין והכרעה

למעשה, הצדדים אינם חלוקים באשר לקיומה של הפגנה סוערת במועד המתואר בכתב האישום, ואף אינם חלוקים בעובדת היותו של הנאשם נוכח במקום, מחלוקתם היחידה היא באשר למעשיו שם.

המאשימה סבורה כי הנאשם דרדר פח אשפה בכביש כאמור בכתב האישום, ואילו ההגנה סבורה כי הנאשם היה בדרכו לביתו ונקלע שלא בטובתו ובשל סקרנותו להפגנה אך זוהי בטעות כמי שדרדר את אותו פח האשפה לרחוב.

נוסף על כך, יש לציין כי משהוצגה תמונת המעצר (נ/3), הרי שאף היא אינה נתונה עוד במחלוקתם של הצדדים מאחר שהן הנאשם והן הקצין אמיר בן קיקי מאשרים את תוכנה לפיה הנאשם צולם כשהוא נתון בין שני שוטרים, כאשר שוטר אחד אוחז בצווארו, ואילו הקצין בן קיקי אוחז באשכיו.

עדויות של פקד (כדרגתו אז) בן קיקי, הייתה סדורה וברורה, אך למרבה הצער נטול תוכן ראייתי ממשי, מאחר שהוא אינו זוכר את פרטי המקרה דנן.

עם זאת, מזכר שכתב מיד לאחר המקרה, בעת שזכרוננו היה רענן וטרי, מלמד כי הנאשם שבפנינו אשר שהה בסמוך לפח אשפה בוער, ועל כך אין מחלוקת בין הצדדים, הוא זה אשר היה בין אלו שגורו פח זה לכביש והסלימו בכך את ההפגנה המתוארת.

מדובר במזכר קצר המתאר את הנאשם דנן כמי שבמצע שתי פעולות עיקריות ומשמעותיות.

האחת, **"מתסיס את ההפגנה הבלתי חוקית במקום"** ואילו השנייה, **"גורר פח בוער לכיוון צומת בר אילן עד רחוב שמואל הנביא מכיוון רחוב יחזקאל"**.

מזכר קצר זה אינו מפרט את הדרך בה התסיס הנאשם את המתפרעים האחרים. האם צעק לעברם, האם קפץ במקומו, האם דחף אותם בכתפיהם לכיוון צומת בר אילן, האם נשא שלט כזה או אחר או שמא שר שיר שיש בו כדי להלהיט את הרוחות? את כל אלו לא נדע, מאחר והקצין בן קיקי, מטבע הדברים, אינו זוכר דבר מהאירוע המתואר בכתב האישום. יובהר, כי אין בכך תלונה או טענה כלפי הקצין בן קיקי, אשר נאלץ לפזר בעת שירותו במשטרה הפגנות רבות ומורכבות, ולא נדרשת ממנו היכולת לזכור כל אחת מהן לפרטיה.

מכאן, שנאלצים אנו להסתמך על כלל הקפאת הזכירה.

אין בכך כדי לפטור את בית המשפט מהצורך להעמיק ולבדוק מסמכים אשר בהם הוקפא זיכרונם של המעורבים בפרשה הנדונה. הפסיקה עצמה (ע"פ 25736-06-11, מיכאל פולק נ/ מדינת ישראל, בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 1.3.12) מלמדת כי **"שאלה זו** (דיותן של הראיות וטיבו של זיהוי המושתת על אמרות חוץ של חיילים אשר הוגשו מכוחו של כלל הקפאת הזיכרון - ש.ה.) **צריכה להבחן, כאמור, על יסוד משקלן של האמרות וערכן הראייתי, בהתחשב במכלול הראיות אשר הובאו. הרשעת המערער על יסוד אמרות אלו מחייבת זהירות"**.

כלל הקפאת הזיכרון הינו כלל חשוב ומשמעותי אשר הינו יציר הפסיקה. נקודת ההנחה הבסיסית של כלל זה נכונה וראויה. זיכרונם של עדים יכול ויוטבע במסמך או בכל אמצעי תיעודי אחר, מאחר וזיכרונם האישי יכול ויתמוסס עם חלוף הזמן ובשל הצטברותם של אירועים דומים וזהים.

אלא, שהסתמכות על תוצריו הראייתיים של כלל זה, מהווה שטר אשר ראוי ושוברו יהיה בציודו. למעשה, כלל זה מביאנו למצב בו לא ניתן, למעשה, להשתמש בחקירה הנגדית ככלי לבירור האמת ולזיקוקה, שהרי העד הנחקר אינו זוכר דבר והוא מסתמך על המסמך אשר הקפיא את זכרונו, ותו לא.

משכך, מסמך זה צריך שיהא מפורט ביותר, מנומק כדבעי ומכיל בתוכו תשובות לשאלות פוטנציאליות ועתידיות אשר עשויות להשאל בעתיד, עת יבורר העניין העובדתי המצוי בו.

במקרה דנן, לא כך היה.

המסמך אשר בו הוקפא זיכרונם של העד, הקצין בן קיקי, הוא קצר ואינו ממצה דיו.

כך למשל, מצוין במסמך זה כי המכולה נגררה "לכיוון צומת בר אילן על רחוב שמואל הנביא מכיוון רחוב יחזקאל".

שתי דרכים להבנת מתווה זה.

האחת, המכולה הובאה ונגררה מרחוב צדדי לכיוון צומת בר אילן על רחוב שמואל הנביא, כאשר רחוב צדדי זה נמצא בכיוונו הכללי של רחוב יחזקאל.

אולם, ניתן גם להבין מתווה זה בדרך אחרת. המכולה עשתה את דרכה מרחוב יחזקאל אל רחוב שמואל הנביא ומשם לכיוון צומת בר אילן. אלא, שעיון בתמונות אשר הוגשו לעיוני במזכר נ/6 אשר אינו מצוי במחלוקת הצדדים, מלמד כי המכולה נגררה מרחוב צדדי אשר הוא, ככל הנראה, רחוב "עץ הדור" הניצב לרחוב "שמואל הנביא" והמצוי בסמיכות לצומת בר אילן.

גם אם נדבוק בכלל הקפאת הזכירה, הרי שלא נוכל לקבל תשובה לתהייה זו, במיוחד נוכח העובדה כי הן סנ"צ ערן דילון והן נצ"מ רונן אבניאלי מתארים בהודעותיהם במשטרה מכולות אחדות אשר הועלתה בהן האש והן נגררו לכיוון הצומת.

האם את המכולה "שלנו" תיאר בן קיקי במזכרו, או שמא מכולה אחרת אשר מסלולה שונה היה ואחרים הזיזוה?

זו דוגמא אחת לספק אשר בוקע ועולה מראיות המאשימה אשר הוגשו לעיוני.

דוגמא נוספת הינה הדרך בה בוצע מעצרו של הנאשם.

בדוח הפעולה ת'1 אשר נכתב על ידי בן קיקי בזמן אמת צויין כי "מייד הגעתי אליו והודעתי לו שהוא עצור תוך שאני **אוחז בו בחלק גופו העליון על מנת שלא יימלט...**". אילו הסתמכנו על כלל הקפאת הזכירה בלבד, הרי שהיינו למדים כי הנאשם נעצר בידי בן קיקי לבדו, ותוך כדי המעצר אחז בו בן קיקי בחלקו העליון של גופו, היינו בטנו ומעלה. אלא, שתמונת המעצר אשר הצדדים אינם חלוקים באשר לנכונותה (נ/3) מלמדת כי המעצר בוצע באמצעות שוטר אחר אשר פרטיו אינם ידועים, וכי ידו של בן קיקי נשלחה לכיוון פלג גופו **התחתון** של הנאשם (ככל הנראה מהתמונה, לכיוון אשכיו), ולא זה **העליון** כפי שמצוין בדוח המעצר.

בן קיקי נשאל על כך, וענה, ביושר, כי אינו זוכר ספציפית את אירוע המעצר, אלא רק זוכר בכלליות את ההפגנה, אך אישר את נכונותה של תמונת המעצר אשר תוכנה לא בא לידי ביטוי בגרסתו או במזכר אשר נרשם על ידו בזמן אמת, ומכאן שיש לראות את המזכר הנ"ל באור ספקני יותר.

יובהר ויצויין, כי אין בכך כדי להעביר ביקורת על בן קיקי ופועלו. תפקידם של השוטרים וקציני המשטרה בכל הכרוך בטיפול ראוי בהפרות סדר הינו קשה וכפוי טובה וראוי להכרת טובה ולהערכה רבה. דווקא בשל ריבוי המקרים והדמיון בנסיבותיהם יש לבחון באורח מדוקדק את המסמכים בהם הוטבע זכרונם של העדים הרלבנטיים, וככל שמסמכים אלו קצרים יותר בניסוחיהם, כך גדל הצורך בעיון מדוקדק וקפדני יותר.

סופו של יום, ניצבת גרסתו של הנאשם אשר נתמכת בחלקה על ידי התמונה נ/3 וכן על ידי עדותו של מר חיטמן, אשר לפיה הנאשם נקלע למקום במקרה, בעת שחזר משיעור תורני, ובשל סקרנותו הוא ניצב נטוע במקומו, עד שנעצר בידי השוטרים בעת שמכולת אשפה בוערת חלפה בסמוך אליו לשם היא נגררה בידי אחרים. הנאשם, סיכם כאמור, את גרסתו במילים "**סקרנות של ילד. טעות**".

מדובר בגרסה סבירה אשר בעניינה איני מוצא בחומר הראיות ראיה, מסמך, תמונה, ממצא פורנזי או עדות אשר יש בהם כדי לשלול אותה ולהופכה לבלתי הגיונית. מולה, ניצבת גרסתו של בן קיקי בדוח המעצר. חמש שורות קצרות שאין בהן כדי לענות על תמיהות ושאלות אשר הועלו במסגרתה של הכרעת דין זו.

עוד מוסכם על הצדדים, וכך גם עולה מעיון בחומר הראיות כי לא נמצאה כל ראיה פורנזית המלמדת על מעורבותו של הנאשם באירוע המתואר בכתב האישום, ובמיוחד בגרירתה של מכולת האשפה הבוערת. בגדיו וידיו נמצאו נקיות, ולכל הפחות ניתן לומר כי הדבר לא נבדק, לא תועד ולא צולם ומשום כך יש להניחו לטובת הנאשם.

ידיו של הנאשם, אם כן, היו נקיות, גרסתו סבירה, וסדקים אחדים ניבעו בגרסת המאשימה, עד כדי שלא מצאתי בראיותיה "שובר שוויון" אשר יכול לקחתן ולהעלותן אל מעבר לכל ספק סביר.

ניקיון כפיים זה, יחד עם גרסתו אשר הינה סבירה, כאמור וכמפורט, מלמד כי יש לזכותו מחמת הספק, וכך אני מורה.

משזו מסקנתי הסופית, הרי שרואה אני עצמי פטור מלעסוק בשאלת האכיפה הבררנית אשר הועלתה על ידי בא כוח הנאשם, וסוגיה זו תושאר, אם כן, לעתיד.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ח, 26 מרץ 2018, במעמד הצדדים ובאי כוחם.